

Katowice, dnia 14.11.2003r.

PROTOKÓŁ Nr 11

z posiedzenia Komisji do spraw analizy stosowania przepisów prawa związanego z ruchem zakładów górniczych odbytego w dniu 12 listopada 2003r.

Posiedzeniu Komisji przewodniczył jej przewodniczący mgr inż. Jan Szczerbiński. W posiedzeniu uczestniczyło 12 członków Komisji oraz wnioskodawcy wnoszonych pod obrady tematów wg listy obecności.

Porządek dzienny posiedzenia obejmował rozpatrzenie wniosków :

1. Redakcji pisma „Kopaliny” z dnia 21 kwietnia 2003r.
2. Redakcji pisma „Kopaliny” z dnia 16 września 2003r.
3. Krajowego Zrzeszenia Producentów Materiałów Budowlanych „CERBUD”.
4. Komisji Ogólnobranżowej Torfiarzy Polskich.

Ad.1.

- a. Rozpatrując problem kto może zastąpić kierownika ruchu zakładu górniczego a w szczególności w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny pospolite w czasie jego np. choroby Komisja stwierdziła: Żaden przepis Prawa geologicznego i górniczego nie stanowi, iż nadzór kierownika ruchu zakładu górniczego ma się odbywać w sposób stały i ciągły oraz, że istnieje obowiązek ustanowienia zastępcy kierownika ruchu zakładu górniczego.

Żaden z przepisów tego prawa nie zabrania zatrudniania kierownika ruchu zakładu górniczego na umowę zlecenia. Obowiązuje jedynie art.68 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U.Nr 27 , poz.96 z późniejszymi zmianami) zgodnie, z którym ruch zakładu górniczego może odbywać się tylko pod kierownictwem i dozorem osób posiadających odpowiednie kwalifikacje oraz przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny pospolite (Dz.U.Nr 109, poz.962), zgodnie z którymi kierownik ruchu zakładu górniczego jest odpowiedzialny za prawidłową organizację i prowadzenie ruchu zakładu górniczego oraz realizację wszystkich postanowień zawartych w obowiązujących przepisach. Sprawą przedsiębiorcy jest natomiast aby ruch zakładu górniczego był prowadzony w sposób bezpieczny i pod stały nadzorem osób kierownictwa i dozoru ruchu.

- b. Rozpatrując problem jakie znamiona kwalifikują pracę jako wykonaną w szczególnym zagrożeniu Komisja wyraziła pogląd, że w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny pospolite kierownik ruchu

zakładu górniczego określa jakie prace wykonywane są w warunkach szczególnego zagrożenia, zgodnie z postanowieniami § 38 ust.1 rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny pospolite (Dz.U. Nr 109, poz. 962). Ponieważ w przepisach rozporządzenia nie podano definicję szczególnego zagrożenia, kierownik ruchu zakładu górniczego może skorzystać z definicji ujętej w Polskiej Normie PN-N-18001 „Systemy zarządzania bezpieczeństwem i higieną pracy. Wymagania”. W normie tej w punkcie 3.21 i 3.22 podano definicję zagrożenia i zagrożenia znaczącego. Zgodnie z tymi definicjami zagrożenie jest to stan środowiska pracy mogący spowodować wypadek lub chorobę. Natomiast zagrożenie znaczące określono jako zagrożenie mogące spowodować poważne i nieodwracalne uszkodzenie zdrowia lub śmierć, występujące w szczególności przy wykonywaniu prac szczególnie niebezpiecznych.

- c. Przedstawione w tym punkcie pytanie dotyczyło zagadnienia, czy tylko droga z nawierzchnią spełnia znamiona drogi wewnątrzzakładowej w rozumieniu przepisu § 90 rozporządzenia MG z dnia 28 czerwca 2002r.
Zdaniem Komisji droga wewnątrzzakładowa (technologiczna) znajdująca się poza wyrobiskiem jest obiektem budowlanym zakładu górniczego i jako taka musi uwzględniać obowiązujące w tym zakresie odrębne przepisy m.in. dotyczące nawierzchni. Natomiast drogi wewnątrzzakładowe (technologiczne) w wyrobisku nie podlegają prawu budowlanemu a więc nie muszą spełniać jego wymogów. W takim przypadku zasady użytkowania i utrzymywania dróg w wyrobisku powinny być określone w zatwierdzonym przez KRZG regulaminie ruchu.
- d. Zastrzeżenie Przedsiębiorców wyrażone w piśmie „Kopaliny”, budzi „ogrom obowiązków” wynikających ze stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny pospolite w odniesieniu do „małych zakładów górniczych”. Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem, gdyż większość z nich dotyczy przestrzegania podstawowych zasad bezpieczeństwa pracy we wszystkich zakładach nie tylko górniczych. Obowiązki te wynikają nie tylko z przepisów ww rozporządzenia ale z ogólnych przepisów bhp czy kodeksu pracy.
Wobec powyższego Komisja nie widzi potrzeby opracowania kolejnego rozporządzenia dla „małych zakładów”, gdyż obecne rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2002r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny pospolite w § 123.1. zwalnia przedsiębiorców ze stosowania części uregulowań w zakładach górniczych wydobywających kopalinę pospolitą w warunkach określonych w art.16, ust.2a Prawa geologicznego i górniczego – w tak zwanych małych zakładach górniczych.
- e. Nawiązując do zapytania zgłoszonego na VI Forum Kopalń Pospolitych zamieszczonego w czasopiśmie „Kopaliny” dotyczącego możliwości

nieuwzględnienia w czasie obliczania wielkości opłaty eksploatacyjnej z ogólnej ilości wydobytego surowca ujawnionych w czasie eksploatacji przerostów nie będących kopaliną główną oraz kopaliną towarzyszącą i traktowania tych przerostów jako odpadu w procesie eksploatacji lub przeróbki kopaliny, Komisja stwierdziła. Zgodnie z art. 84 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z późn.zm.) przedsiębiorca wydobywający kopalinę ze złoża uiszcza opłatę eksploatacyjną za wydobytą kopalinę. Tym samym przedsiębiorca może nie uiszczać opłaty eksploatacyjnej za przerosty nie będące kopaliną główną lub towarzyszącą pozyskane w czasie jej wydobywania. Nie mniej przedsiębiorca ten, jak wynika z art.7 Pgg, jest zobowiązany do udokumentowania w prowadzonej ewidencji zasobów złoża kopaliny wystąpień przerostów nie będących kopaliną, bez względu na fakt czy przerosty te zostały ujawnione w dokumentacji geologicznej złoża kopaliny, czy nie. Ewidencję kopaliny prowadzi się na podstawie obmiaru wyrobiska. Z tego też powodu w dokumentacji mierniczo – geologicznej kopaliny należy dokumentować miejsca i ilość stwierdzonych w czasie pozyskiwania kopaliny przerostów. Dokumentacja ta winna być wykorzystana dla wykonania operatu ewidencyjnego. Tym samym ilość wydobytej kopaliny w określonym czasie winna odpowiadać rzeczywistej ilości kopaliny, od której przedsiębiorca odprowadził opłatę eksploatacyjną. Ze względu na fakt, że opłatę eksploatacyjną uiszcza się od ilości wydobytej kopaliny ze złoża nie można odliczać od niej odpadów powstałych w czasie przeróbki.

- f. Rozpatrując problem z jakich przepisów wynika obowiązek sporządzania dokumentacji rekultywacji Komisja ustaliła.

Podstawowym aktem prawnym regulującym sprawy ochrony środowiska jest ustawa z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 627 wraz z późniejszymi zmianami). Powyższa ustawa zawiera generalnie uwarunkowania w zakresie ochrony wszystkich elementów składowych środowiska, pozostawiając szczegółowy sposób ich ochrony oraz tryb wykonywania obowiązków w tym zakresie odrębnym przepisom szczegółowym. Oznacza to, że w działalności rekultywacyjnej stosować należy nie tylko ustawę - Prawo ochrony środowiska, lecz także przepisy szczególne, regulujące sposób postępowania przy występowaniu w procesie rekultywacji problematyki regulowanej szczegółowo przez ustawy Prawo geologiczne i górnicze, o ochronie gruntów rolnych i leśnych, o ochronie przyrody, o lasach, o zagospodarowaniu przestrzennym, Prawo budowlane, Prawo wodne i ustawa o odpadach.

Ustawa – Prawo ochrony środowiska w tytule II, dziale IV zawiera przepisy dotyczące ochrony powierzchni ziemi, w tym zasady rekultywacji ziemi. Art. 102 ust.1 tej ustawy stanowi, że rekultywację prowadzi się w przypadku zanieczyszczenia gleby lub ziemi oraz niekorzystnego przekształcenia naturalnego ukształtowania terenu. Podstawową regułą wynikającą z art.102 ust.1 jest nałożenie na władającego powierzchnią ziemi obowiązku przeprowadzenia rekultywacji. Obowiązany do rekultywacji powinien uzgodnić jej warunki z organem ochrony środowiska, którym najczęściej jest starosta. Wniosek o uzgodnienie warunków rekultywacji powinien wskazać : obszar wymagający rekultywacji, funkcje pełnione przez powierzchnię ziemi

wymagającą rekultywacji oraz planowany zakres, sposób rekultywacji oraz termin jej zakończenia.

Uzgodnienie warunków rekultywacji następuje w drodze decyzji, która określa zakres, sposób oraz termin jej zakończenia. Powyższe zawiera art. 106 omawianej ustawy. Ustawa nie zawiera pojęcia „dokumentacja rekultywacji”. Jednakże w celu spełnienia wymogów ustawowych odnośnie zawartości wniosku o uzgodnienie warunków rekultywacji niezbędne jest posiadanie odpowiednich dla danego obszaru i problematyki rekultywacji dokumentów projektowych.

Ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych w art.1 stanowi, że stosuje się ją do ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz rekultywacji i poprawy wartości użytkowej tych gruntów. Zasady rekultywacji określone w tej ustawie dotyczą tylko tych gruntów, które w operatach ewidencyjnych są określone jako grunty rolne lub leśne, albo były takimi przed ich przeznaczeniem do działalności przemysłowej. W zakresie rekultywacji i zagospodarowania gruntów ww. ustawa przewiduje obowiązek planowania, projektowania i realizacji rekultywacji i zagospodarowania gruntów na wszystkich etapach działalności przemysłowej (art.20 ust.3). Rekultywację i zagospodarowanie gruntów prowadzi się na podstawie decyzji (art.22, ust.1), które określają:

- stopień ograniczenia lub utraty wartości użytkowej gruntów, ustalony na podstawie dwóch odrębnych opinii rzeczoznawców ,
- osobę obowiązującą do rekultywacji gruntów,
- kierunek i termin wykonania rekultywacji gruntów,
- uznanie rekultywacji za zakończoną.

Ustawa nie podaje rodzaju dokumentów wymaganych w celu uzyskania ww decyzji. Natomiast pojęcie „dokumentacja rekultywacji” występuje jedynie w art.21, ust.1 dotyczącym kontroli wykonania obowiązków rekultywacji. Zgodnie z art.21, ust.1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych rekultywacja gruntów zdewastowanych i zdegradowanych podlega kontroli. Kontrola wykonania obowiązku rekultywacji gruntów polega na sprawdzeniu co najmniej raz w roku zgodności wykonywanych zabiegów z dokumentacją rekultywacji tych gruntów, a zwłaszcza wymagań technicznych oraz ich terminowości.

Ad.2. Wnioskodawca postawił pytanie, kto ma dokonać analizy ryzyka zawodowego w dokumencie bezpieczeństwa dla stanowisk pracy, w przypadku powierzenia pracy na tych stanowiskach firmom obcym. Jednocześnie miał wątpliwość czy musi być dokonana ocena ryzyka zawodowego dla osób kierownictwa i dozoru ruchu zakładu górniczego.

W wyniku dyskusji Komisja ustaliła, że przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, prowadzenia ruchu oraz specjalistycznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w odkrywkowych zakładach górniczych wydobywających kopaliny podstawowe (Dz.U. Nr 109, poz. 962) określają zróżnicowane wymagania w odniesieniu do dokumentu bezpieczeństwa w zależności od wielkości zakładu górniczego. § 123, ust. 2 ww rozporządzenia stanowi, że do sporządzenia dokumentu bezpieczeństwa w zakładach górniczych o których mowa w art.16, ust.2a ustawy Pgg (małych zakładów górniczych) można

wykorzystać lub mogą je stanowić instrukcje i inne dokumenty oraz opracowania posiadane przez przedsiębiorcę.

W odniesieniu do pytania wnioskodawcy Komisja uważa, że to przedsiębiorca górniczy odpowiedzialny jest za właściwe skoordynowanie działań z podmiotami gospodarczymi wykonującymi usługi na terenie zakładu górniczego tak aby były spełnione wymagania § 3 ww. rozporządzenia, w tym ocena i dokumentacja ryzyka zawodowego. Przedsiębiorca górniczy sam dokonuje oceny i dokumentuje ryzyko zawodowe swoich stanowisk pracy, albo może zgodnie z § 9 ww. rozporządzenia zlecić to poprzez umowę cywilno-prawną podmiotowi gospodarczemu przystępującemu do wykonywania prac w ruchu zakładu górniczego.

Natomiast odnośnie oceny ryzyka zawodowego dla osób kierownictwa i dozoru ruchu Komisja uznała, że stanowi ją suma ocen ryzyka występujących na kontrolowanych stanowiskach.

Ad.3.

- a. Wnioskodawca KZPMB „CERBUD” proponuje wyłączyć spod obowiązku utworzenia i prowadzenia funduszu likwidacyjnego, przedsiębiorców określonych w art.16, ust. 2a ustawy Pgig oraz takich, którzy wydobywają kopaliny pospolite na powierzchni powyżej 2 ha bez wykorzystania materiałów wybuchowych o wielkości wydobycia nie przekraczającej 20 000m³.

W swoim uzasadnieniu „CERBUD” stwierdza, że gromadzone w okresie przewidzianym ustawą środki finansowe, również z odsetkami nie wystarczą tym podmiotom na podstawowe czynności związane z likwidacją zakładu górniczego, ponieważ koszty rekultywacji są znacznie wyższe. Zdaniem Komisji wymóg ustawy jest w pełni uzasadniony jeżeli chodzi o systematyczne gromadzenie środków na likwidację zakładu górniczego. Natomiast przychyliła się do stanowiska KZPMB „CERBUD” odnośnie ustalonego sposobu gromadzenia tych środków w obecnej formie. Zdając sobie sprawę z nieproporcjonalnie dużych kosztów prowadzenia rachunku bankowego, w porównaniu z sumą przekazywanych tam kwot przez przedsiębiorców prowadzących działalność w warunkach określonych w art.16 2a ustawy Pgig, Komisja dopuszcza możliwość określenia innych form gromadzenia środków przeznaczonych na likwidację tych zakładów górniczych. Ustalono, że odpowiednie rozwiązanie prawne przygotowuje Departament Prawny i Integracji Europejskiej WUG i przedstawi na kolejnym posiedzeniu Komisji.

- b. Wniosek KZPMB „CERBUD” obejmował dwa odrębne zagadnienia dotyczące zakładów górniczych, o których mowa w art.16 ust.2a ustawy Pgig, a to propozycje:

- ograniczenia ilości dokumentów kartograficznych dokumentacji mierniczo-geologicznej ,
- wydłużenia z 1 roku do 3 lat okresu aktualizacji map podstawowych i przeglądowych.

Odnośnie pierwszego zagadnienia Komisja uznała, że wynika ono z nieporozumienia. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 19 czerwca 2002r. w sprawie dokumentacji mierniczo-geologicznej (Dz.U. Nr 92, poz. 819) w § 6 ust.2 pkt.2 stanowi bowiem, że w zakładach górniczych wydobywających

kopaliny pospolite mierniczy górniczy może samodzielnie ograniczyć ilość dokumentów kartograficznych, ustalając sposób przedstawienia różnych zagadnień na wspólnych podkładach mapowych. Tym samym postulowana zmiana przepisów pokrywa się z już istniejącym rozwiązaniem prawnym.

W odniesieniu do zagadnienia drugiego Komisja nie uznała argumentu o problematyczności naniesienia rocznych zmian stanu wyrobisk na mapy podstawowe wskazując na niewłaściwe ustalanie ich skali.

- c. Wnioskodawca postulował, aby aktualizację dokumentacji mierniczo-geologicznej dla zakładów górniczych o których mowa a art.16 ust.2a ustawy Pgig mógł dokonywać geodeta powierzchniowy.

Komisja zajęła stanowisko, że przedsiębiorca, który podejmuje się działalności górniczej musi być świadom specyfiki wydobywania kopalin. Ta odmienna od innych rodzajów działalność gospodarcza to m.in. konieczność zatrudnienia osób o określonych kwalifikacjach. Komisja uważa więc, że zakłady górnicze powinny być obsługiwane przez mierniczych górniczych.

Ustawa dopuszcza tylko dwie grupy osób uprawnionych do uzupełniania i sporządzania tej dokumentacji mierniczo-geologicznej, a mianowicie mierniczego górniczego i geologa górniczego, którzy uprawnieni są do sporządzania wszystkich rodzajów dokumentacji.

Dokumentację dla zakładów górniczych, w których wydobywane są kopaliny pospolite mogą być także sporządzane przez osoby mające stwierdzone kwalifikacje na podstawie art.31 ustawy Pgig.

- d.KZPMB „CERBUD” postuluje zniesienie obowiązku posiadania przez przedsiębiorców wydobywających kopaliny pospolite ratownictwa górniczego oraz planu ratownictwa.

Komisja ustaliła, że dotychczasowa praktyka wykazała, że wszystkie przedsiębiorstwa wydobywające kopaliny pospolite, które wystąpiły o zwolnienie przez właściwy organ nadzoru górniczego z obowiązku posiadania zorganizowanego ratownictwa (art.75 w pkt.5 ustawy pgig), takie zwolnienie otrzymują.

Natomiast zgodnie z § 5.1 rozporządzenia MG z dnia 12 czerwca 2002r. w sprawie ratownictwa górniczego należy podtrzymać obowiązek sporządzania dla każdego zakładu górniczego planu ratownictwa, który w szczególności uwzględnia:

- specyfikację prowadzonych robót górniczych,
- zagrożenia występujące w ruchu zakładu górniczego
- zasady postępowania w przypadku akcji ratowniczych (ratowniczo-gaśniczych).

Przytoczony w wystąpieniu wnioskodawcy art. 73a ustawy Pgig oraz § 1 pkt 1 i § 2 rozporządzenia MSWiA z dnia 14 czerwca 2002r. w sprawie zagrożeń naturalnych w zakładach górniczych nie mają żadnego związku z podnoszoną sprawą i nie mogą być powoływane w uzasadnieniu ponieważ odnoszą się jedynie do zagrożeń naturalnych, dla których określono kryteria oceny zagrożeń (stopnie, kategorie, klasy), a nie generalnie do zagrożeń jakie mogą wystąpić w zakładach górniczych takie jak np. związanych z wdarciem się wody do wyrobisk, pożarami endogenicznymi, osuwiskowe czy obrywaniem się skał. W

związku z powyższym nie można uwzględnić postulatu zniesienia wymogu sporządzania planu ratownictwa nawet wobec przedsiębiorców, którzy zostali zwolnieni z obowiązku z posiadania zorganizowanego ratownictwa górniczego.

f. W sprawach prowadzenia szkolenia załogi, wnioskodawca postulował zniesienie obowiązku stwierdzenia przez właściwe urzędy nadzoru górniczego uprawnień dla prowadzenia takich szkoleń, oraz żeby prawo do ich prowadzenia mieli przedsiębiorcy wydobywający kopaliny pospolite.

Komisja stwierdziła, że zgodnie z art. 74 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. – Prawo geologiczne i górnicze szkolenia pracowników zakładów górniczych w zakresie znajomości przepisów regulujących bezpieczne wykonywanie pracy w zakładzie górniczym mogą prowadzić przedsiębiorcy lub jednostki organizacyjne trudniące się szkoleniem pracowników, posiadające odpowiednią kadrę oraz niezbędne środki umożliwiające właściwe przeszkolenie pracowników. Spełnienie ww. warunków stwierdza, w drodze decyzji, organ nadzoru górniczego na wniosek przedsiębiorcy lub jednostki organizacyjnej trudniącej się szkoleniem.

Powyższy przepis nie stanowi przeszkody, aby pracodawcy prowadzili szkolenia w dziedzinie bhp pracowników we własnym zakresie, o ile spełniają oni wymogi określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996r. w sprawie szczegółowych zasad szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz./U.Nr 62, poz.285). Zgodnie z ww. rozporządzeniem organizatorzy szkoleń w dziedzinie bhp powinni zapewnić :

- 1) programy poszczególnych rodzajów szkolenia dla określonych grup stanowisk,
- 2) programy szkolenia instruktorów w zakresie metod prowadzenia instruktażu – w przypadku prowadzenia takiego,
- 3) wykładowców i instruktorów o wysokich kwalifikacjach, odpowiednich do realizowanych programów szkolenia,
- 4) odpowiednie warunki lokalowe do prowadzenia działalności szkoleniowej,
- 5) właściwy przebieg szkolenia i doskonalenia w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz prowadzenie dokumentacji w postaci programów szkolenia, dzienników zajęć, protokołów z przebiegu egzaminów, rejestru wydanych zaświadczeń.

Po spełnieniu przez organizatorów szkoleń (w tym również przez przedsiębiorców prowadzących te szkolenia) ww. wymogów, urzędy górnicze wydają decyzje, które stanowią potwierdzenie, że wymogi określone w rozporządzeniu MPiPS z dnia 28 maja 1996r. są spełnione i organizatorzy zapewnią właściwe prowadzenie szkoleń w zakresie znajomości przepisów regulujących bezpieczne wykonywanie pracy w zakładzie górniczym, co stanowi również spełnienie wymagań art.74 ustawy Pgg. Oczywiście zakres szkolenia uwzględniać musi specyfikę danego zakładu górniczego czy ich grupy.

g. KZPMB „CERBUD” postulował, aby w przypadku zakładów wydobywających kopaliny pospolite z obszaru nie przekraczającego 10 ha nie nakładać na nie obowiązku przygotowania i stosowania planu likwidowanego zakładu górniczego.

Komisja stwierdziła, że sporządzanie planu ruchu, w tym planu likwidowanego zakładu górniczego, nie obowiązuje przedsiębiorstw prowadzących działalność w warunkach określonych w art.16 ust.2a ustawy Pgig. Natomiast dla pozostałych odkrywkowych zakładów górniczych ww. ustalenia prawne są obowiązujące. Komisja nie widzi potrzeb wprowadzania zmian przepisów prawa w powyższym zakresie.

- h. Wnioskodawca wystąpił, aby wobec zakładów górniczych wydobywających kopaliny pospolite i zatrudniających mniej niż 5 osób w warunkach braku zagrożeń, znieść obowiązek posiadania dokumentu bezpieczeństwa.

Komisja stwierdziła, że jak wynika z wystąpienia chodzi o zakłady górnicze, dla których nie jest konieczne sporządzanie planów ruchu, a więc o odkrywkowe zakłady górnicze wydobywające kopaliny pospolite w warunkach określonych w art.16, ust.2a ustawy z dnia 4 lutego 1994r. – Prawo geologiczne i górnicze. W zakładach tych dokument bezpieczeństwa zgodnie z postanowieniami §123, ust.2 rozporządzenia dla kopalni pospolitych mogą stanowić instrukcje (np. dla maszyn i urządzeń) i inne dokumenty oraz opracowania posiadane przez przedsiębiorcę. Nie ma zatem potrzeby zniesienia obowiązku posiadania dokumentu bezpieczeństwa przez te zakłady, tym bardziej, że jest to wymóg Unii Europejskiej.

- i. KZPMB „CERBUD” wnioskował o zniesienie wymogu ewidencjonowania osób przebywających na terenie zakładu górniczego gdzie przebywa mniej niż 5 osób i nie ma żadnego zagrożenia.

Komisja uznała, że postulat nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem jej prowadzenie ewidencji osób przebywających w zakładzie górniczym nie powinno nastręczać problemów. Taka ewidencja stanowi jednocześnie dowód przebywania osoby w danym miejscu, co ma istotne znaczenie np. przy prowadzeniu dochodzeń powypadkowych czy ustaleniu wysokości wynagrodzenia.

- j. Wnioskodawca postulował, aby granice która wyznacza Prawo geologiczne i górnicze, w art.16, ust.2a dla określenia „małych” zakładów górniczych uzyskujących z tego tytułu zwolnienia od niektórych wymogów prawa przesunąć do granic 10 ha oraz wydobywania nie przekraczającego w ciągu roku 100 000m³ surowca.

Komisja stwierdziła, że w codziennej praktyce często podnoszone są zarzuty, że ułatwienia przewidziane dla zakładów górniczych, o których mowa w art.16 ust.2 ustawy Pgig naruszają zasady równej konkurencji. Objęcie nimi szerszej niż obecnie liczby przedsiębiorców powodowałoby zaostrzenie tego problemu. Tym samym nie można przyjąć propozycji CERBUD a w przyszłości należy zmierzać wręcz w odwrotnym do proponowanego kierunku.

Na zakończenie stwierdzono, że niezrozumiałe jest twierdzenie o zaskoczeniu przedsiębiorców o których mowa wyżej „którzy od roku 2002 stali się (....) zakładami górniczymi”. Przepisy Prawa geologicznego i górniczego - znacznie przy tym ostrzejsze od obecnych - obejmowały ich bowiem już od 1994 roku.

Ad.4.

W odniesieniu do „Wytycznych opracowania operatów ewidencyjnych zasobów złóż torfu” przesłanych do Komisji przez Komisję Ogólnobranżową Torfiarzy Polskich, Komisja stanęła na stanowisku, że przedłożone wytyczne są merytoryczne poprawne i mogą być stosowane w zakładach górniczych wydobywających torf pod warunkiem, że obmiar wyrobisk i kontrolne przeliczenie wydobywania torfu ze złoża będą prowadzone z częstotliwością zgodną z przepisem art.72 ustawy Pggig, tj. corocznie – dla torfu ze złóż uznanych za kopaliny podstawowe w trybie art.5, ust.6 ustawy Pggig i dla pozostałych złóż torfu, z których wydobywanie rocznie przekracza 20 000m³, oraz raz na 3 lata – dla torfu ze złóż nie uznanych za kopaliny podstawowe, z których wydobywanie rocznie jest mniejsze niż 20 000m³.

Sugerowana zmiana częstotliwości wykonywania obmiaru i przeliczeń wydobywania wymaga natomiast zmiany przepisów Ustawy Prawo geologiczne i górnicze, co zdaniem Komisji jest niecelowe. Odrębne uregulowanie zasad prowadzenia ewidencji zasobów dla złóż torfu naruszałoby bowiem zasadę równego traktowania podmiotów gospodarczych.

Na swym posiedzeniu Komisja nie podjęła uchwały, gdyż poruszone zagadnienia nie wymagają zmiany przepisów prawa.

Protokołował:

Rajmund Moric